

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Vadima Hlavatého a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A. D. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 834/8, Brno

proti

žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**
se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika

o žalobě ze dne 9. 1. 2017 na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku zaplaceném za řízení o žalobě ve výši 2000 Kč. Tato částka bude žalobci vyplacena z účtu Městského soudu v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 9.1.2017 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal určení, že zásahy žalovaného spočívající v tom, že:
 - 1) dne 28. 12. 2016 podmínil žalobci a jeho právnímu zástupci přístup k podací přepážce odevzdáním mobilních telefonů ostrahy žalovaného,
 - 2) dne 28. 12. 2016 vrátil žalobci žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny (dále jen „předmětná žádost“),
 - 3) dne 28. 12. 2016 odmítl žalobci potvrdit podání stížnosti na jednání žalovaného (dále jen „předmětná stížnost“) a spolu s ní podané předmětné žádosti, byly nezákonné.
2. V žalobě uvedl, že se dne 28. 12. 2016 osobně se svým právním zástupcem dostavil do sídla žalovaného za účelem podání předmětné žádosti. Před vstupem do podací místnosti museli oba odevzdat svoje mobilní telefony pracovníkovi ostrahy žalovaného, který je uložil do skříňky. Teprve poté mohli vstoupit do místnosti užívané pro podání žádosti. Žalobce nejprve podal žádost o krátkodobé schengenské vízum, která byla přijata. Poté podal předmětnou žádost, avšak pracovník žalovaného mu ji vrátil zpět s odůvodněním, že v tomto okamžiku není oprávněn takovou žádost podat. Žalobce na toto jednání podal předmětnou stížnost, ke které připojil předmětnou žádost. Pracovník žalovaného však odmítl převzetí tohoto podání jakýmkoliv způsobem potvrdit, a dle mínění žalobce tak jednal v rozporu s předpisy upravujícími spisovou službu. Pracovník žalovaného svůj postup odůvodnil tím, že jedná na základě instrukcí Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“), podle kterých nemá být podání takovýchto dokumentů potvrzováno. Žalobci se tedy sice podařilo předmětnou žádost podat, byť coby součást předmětné stížnosti, ale nemá o tom žádný důkaz, tj. potvrzení od žalovaného o přijetí podání, případně nahrávku z mobilního telefonu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě stran zásahu spočívajícího v odevzdání mobilního telefonu pracovníku ostrahy žalovaného uvedl, že tento postup je žalovaným aplikován v souladu s vyhláškou č. 157/1964 Sb., o Vídeňské úmluvě o diplomatických stycích (dále jen „Vídeňská úmluva o diplomatických stycích“) upravující zajištění ochrany a bezpečnosti diplomatické mise.
4. Ohledně vrácení předmětné žádosti žalobci pak žalovaný uvedl, že žalobce se dostavil do sídla žalovaného v době, která byla vyhrazena pro přijímání žádostí o schengenské vízum, a nikoli pro přijímání žádostí o dlouhodobý pobyt, jejíž podání bylo jeho skutečným cílem. Pracovník žalovaného postupoval správně, pokud přijal žádost o schengenské vízum a naopak odmítl přijmout předmětnou žádost. Dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), v rozhodném znění, bylo k zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nezbytné splnit podmínku osobního podání žádosti. Osobní podání bylo možné učinit na základě předchozí elektronické registrace v systému Visapoint, což je veřejně přístupný internetový rezervační systém, nebo v tzv. živé frontě v úterý a čtvrtek od 11:00 do 12:00 hodin. Žalobcův postup proto nesplňuje náležitosti řádného podání a jeho akceptací by žalovaný protežoval žalobce na úkor jiných žadatelů. Dále žalovaný podotkl,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

že pojem a obsah úředních hodin správního orgánu není zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), upraven, a je tedy v pravomoci správního orgánu. Zákonnou povinnost podat žádost osobně lze přitom vykonat pouze v úředních hodinách. Ty nelze ignorovat, neboť by tím došlo k popření administrativně právní metody regulace, když dle přesvědčení žalovaného je toto zaručeno rovným, přímým, nediskriminačním způsobem - systémem Visapoint. Obdobné rezervační systémy používají i jiné správní orgány. Žalobce své neúspěšné pokusy o registraci v systému Visapoint nijak nedoložil, přičemž konkrétně v roce 2015 bylo v tomto systému provedeno 2651 úspěšných registrací. Pokud by shodným způsobem jako žalobce postupovali všichni žadatelé, byl by chod žalovaného paralyzován a současně by byla ohrožena bezpečnost a důstojnost diplomatické mise.

5. Stran nepotvrzení přijetí předmětné stížnosti se žalovaný vyjádřil v tom smyslu, že jak předmětnou stížnost, tak předmětnou žádost coby její přílohu přijal a vyřídil. Předmětná žádost byla posléze odložena dle § 43 odst. 1 písm. a) s. ř. s odůvodněním, že vůči žalovanému byl učiněn úkon, který zjevně nebyl žádostí, ale stížností. Po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 7 Azs 227/2016 však došlo ke změně právního stavu, a usnesení žalovaného o odložení věci ze dne 13. 2. 2017, č.j. 189/2017-HANOI-II, bylo rozhodnutím ministra zahraničí ze dne 21.8.2017, č.j. 112854/2017-OPL zrušeno. Současně bylo žalovanému uloženo, aby žádost byla postoupena Ministerstvu vnitra k meritornímu rozhodnutí.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v předmětné stížnosti podle § 175 s. ř., která je datovaná dnem 28. 12. 2016, žalobce uvádí, že téhož dne osobně podal žádost o dlouhodobé vízum a také předmětnou žádost, která mu byla pracovníkem žalovaného vrácena. Coby příloha je připojena předmětná žádost.
7. Ve stížnosti podle § 175 s. ř. ze dne 2. 1. 2017 žalobce uvádí, že se do sídla žalovaného s předmětnou stížností dostavil dne 29. 12. 2016, kde ji pracovník žalovaného přijal, avšak odmítl její přijetí potvrdit s tím, že jedná podle instrukcí MZV. Na toto jednání podal žalobce stížnost a současně žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou žádal o sdělení zmíněné instrukce.
8. Obsah dalšího podání žalobce označeného jako stížnost podle § 175 s. ř. ze dne 9.1.2017 se v zásadě překrývá s obsahem podané žaloby (*pozn. soudu: včetně toho, že k dostavení se do sídla žalovaného mělo dojít dne 28. 12. 2016*).
9. Žalovaný reagoval vyřízením stížnosti a poskytnutím informace ze dne 19. 1. 2017, č.j. 189/2017-HANOI, kde zdůraznil, že žalobce se do sídla žalovaného dostavil ve čtvrtek 29. 12. 2016, nikoli dne 28. 12. 2016. Dále zopakoval průběh podání předmětné žádosti a odkázal na nutnost využít systému Visapoint, popř. úředních hodin bez registrace, což bylo umožněno od 25. 10. 2016. Žalobce tedy mohl podat předmětnou žádost řádně týž den, kdy se pokusil omezení úředních hodin obejít podáním žádosti o dlouhodobé vízum. Stran nutnosti odložit mobilní telefon žalovaný odkázal na bezpečnostní mechanismy. K nepotvrzení přijetí předmětné stížnosti podle něj došlo na základě zákona (nikoli vnitřní instrukce), neboť žalovaný není oprávněn potvrzovat přijetí listin podaných s cílem zneužití práva.
10. Žalovaný rovněž vydal usnesení ze dne 13. 2. 2017, č.j. 189/2017-HANOI-II, o odložení věci dle § 43 odst. 1 písm. a) s. ř. s odůvodněním, že vůči žalovanému byl učiněn úkon – předmětná stížnost, který nebyl zjevně žádostí, ale stížností. Žalovaný ve zmíněném usnesení znovu rekapituluje průběh událostí a poukazuje na nutnost podat předmětnou žádost ve vymezených úředních hodinách, ať už s registrací v systému Visapoint, či bez něj.

11. Na toto usnesení žalovaného navazuje rozhodnutí ministra zahraničí ze dne 21.8.2017, č.j. 112854/2017-OPL, kterým bylo usnesení žalovaného zrušeno pro nicotnost spočívající v absolutním nedostatku věcné příslušnosti žalovaného a nařízeno postoupení žádosti Ministerstvu vnitra k meritornímu rozhodnutí, a to s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 7 Azs 227/2016.
12. Vzhledem k tomu, že se žalobce domáhal pouze určení toho, zda jím tvrzený zásah byl nezákonný, soud dle § 87 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud předně konstatuje, že žalobce označil zastupitelský úřad coby žalovaného v souladu s § 83 s.ř.s. Rovněž je dána místní příslušnost zdejšího soudu, neboť žalovaný je součástí širší struktury, a to MZV, uplatní se tedy § 7 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2017, čj. 4 Azs 168/2017-15). Na tom nic nemění okolnost, že žalovaný komunikoval se soudem prostřednictvím MZV, neboť z institucionálního hlediska je zastupitelský úřad pouze specifickou součástí MZV. Žalovaný prostřednictvím MZV zaslal soudu správní spis a rovněž výslovně sdělil, že vyjádření vypracované MZV je i jeho vyjádřením.
14. Ke skutkovým okolnostem zásahů soud uvádí, že z podání žalobce a žalovaného a rovněž z obsahu správního spisu není zcela zřejmé, zda k zásahům skutečně došlo dne 28. 12. 2016, jak uvádí žalobce v žalobním petitu, nebo dne 29. 12. 2016 (opakovaně zmiňováno ve správním spise), popř. zda se jednotlivé zásahy odehrály postupně v obou dnech. Na posouzení věci to však nic nemění, jelikož žaloba není důvodná a vyjasnění data zásahů by na tom nemohlo nic změnit.
15. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
16. Podle § 169 odst. 15 a 16 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017 *cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 písm. e), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení se pouze poznamená do spisu. Žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.*
17. Podle § 170 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického víza nebo zvláštního víza, a žádost o prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad nebo ministerstvo může v odůvodněných případech od povinnosti podle předchozí věty upustit. Zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.*

18. Obecně k žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 127/2014 - 32, a ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65), z níž vyplývá, že pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem je rozhodné splnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který je zaměřen přímo proti stěžovateli nebo v jeho důsledku bylo proti stěžovateli přímo zasaženo (5. podmínka). Ke splnění podmínek přitom musí dojít kumulativně; nesplnění byť jediné podmínky vede k závěru, že se o nezákonný zásah nejednalo.
19. Ohledně prvního tvrzeného zásahu soud uvádí, že nemá za to, že by podmínění přístupu žalobce a jeho právního zástupce k podací přepážce odevzdáním mobilních telefonů ostraze žalovaného představovalo nezákonný zásah. Soud je shodně se žalovaným přesvědčen, že odevzdání mobilního telefonu a jeho uzamčení do skříňky je v případě návštěvníků zastupitelského úřadu zcela běžným opatřením zajišťujícím jeho bezpečnost a důstojnost. Kupříkladu Velvyslanectví USA v České republice u žadatelů o víza rovněž vyžaduje, aby při vstupu vypnuli a odevzdali své mobilní telefony (zdroj: <https://cz.usembassy.gov/cs/visas-cs/navsteva-ambasady/>). Lze přitom poukázat na čl. 22 Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích, podle něhož *[p]řijímající stát má zvláštní povinnost učinit všechna vhodná opatření k ochraně místností mise před jakýmkoliv vniknutím nebo poškozením a k zabránění jakémukoliv rušení klidu mise nebo újme na její důstojnosti*. Ačkoli text tohoto článku hovoří o povinnosti přijímajícího státu, je logické, že i zastupitelský úřad sám může realizovat vhodná opatření. Z tvrzení žalobce nikterak nevyplývá, že by se jednalo o diskriminační opatření směřující selektivně pouze proti němu. Naopak je patrné, že tímto způsobem žalovaný postupuje u všech žadatelů.
20. Ani vrácení předmětné žádosti žalobci dle náhledu soudu nepředstavuje nezákonný zásah. Nutno zdůraznit, že povinnost předem si sjednat termín podání žádosti, v daném případě v systému Visapoint, se v rozhodné době týkala výhradně víz, viz bod 74 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52. To sice nevylučovalo, aby žalobce využil systému Visapoint dobrovolně, týž rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu však obsáhle pojednává o jeho nefunkčnosti. Žalovaný, ač systém Visapoint opakovaně zmiňuje, však nenutil žalobce, aby jej ke dni podání předmětné žádosti využíval, protože mu umožňoval podat předmětnou žádost v rámci vyhrazených úředních hodin.
21. Správní orgán je jistě oprávněn si svou činnost určitým způsobem zorganizovat, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti působnosti správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 32). Soud rovněž plně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 - 33, podle něž *„[t]rvání na respektování úředních hodin jednotlivých agend zastupitelského úřadu není přímým zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Jakkoliv má násobně vyšší poptávka po podání žádostí na ZÚ Hanoj za důsledek, že nikoliv všichni žadatelé mohou být v každý okamžik úředních hodin uspokojeni, fakt, že se na některého žadatele nedostane řada, je pouhým nepřímým důsledkem regulace správního úřadu v podobě úředních hodin. V projednávané věci byly úřední hodiny jasně stanoveny v úterý a ve čtvrtek pro žadatele o pobytový titul bez registrace ve Visapointu. Pokud se stěžovatelka dostavila, aniž by byla v systému registrována, bez ohledu na to, zda k ní byla či nebyla povinna, v pondělí, učinila tak zjevně mimo pro ni vyhrazené úřední hodiny.“* (shodně též např. i rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č.j. 7 Azs 75/2018 – 22). Situace odpovídající projednávané věci byla posuzována též v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 7 Azs 227/2016-36, dle něhož „[ž]adatel podá žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt nebo o dlouhodobé vízum na "místně příslušném" zastupitelském úřadu. Podá ji jiným způsobem než osobně v termínu určeném zastupitelským úřadem k jejímu podání (ať již jej zastupitelský úřad určuje pomocí systému Visapoint nebo jinak), avšak za situace, že konkrétní podmínky umožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. I taková žádost byla účinně podána, i když nebyla podána osobně, a řízení o ní tedy bylo zahájeno. (...) Nicméně v takovém případě lze žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně.“

22. Žalobce v nyní projednávané věci netvrdil (a též zholal ničím neprokazoval), že by mu bylo znemožňováno učinit osobní podání předmětné žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase ve vyhrazených úředních hodinách žalovaného. Z výše uvedené judikatury jasně vyplývá, že jedině prokázání této okolnosti by mohlo odůvodnit závěr, že trvání na dodržování vyhrazených úředních hodin a související odmítnutí přijetí předmětné žádosti bylo nezákonným zásahem.
23. Vzhledem k výše uvedenému je soud toho názoru, že žalobce měl podat předmětnou žádost v rámci vyhrazených úředních hodin, a to i za strpění určitých obtíží, které jsou s tím spojeny. Pracovník žalovaného tedy nepochybil, pokud předmětnou žádost žalobci vrátil. To, že byla posléze předmětná žádost fakticky přijata spolu s předmětnou stížností, na uvedeném nic nemění. Ostatně dle výše zmíněné judikatury se žalobce vystavuje riziku nevyhovění takto „podstrčené“ žádosti bez věcného přezkoumání, pro pouhé nedodržení formy jejího podání.
24. Soud má rovněž za to, že ani odmítnutí potvrdit žalobci podání předmětné stížnosti a spolu s ní podané předmětné žádosti není nezákonným zásahem. Spisová služba je upravena zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, a vyhláškou č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, konkrétně u žalovaného je upravena Spisovým řádem MZV, č.j. 103037/2009-OAA, ve znění Rozhodnutí ministra č. 12 ze dne 28.6.2010 a č. 18 ze dne 31. 8. 2010. Žádný z těchto právních předpisů nestanoví povinnost žalovaného potvrdit přijetí zásilky doručované mu osobně. Pokud tedy žádný právní předpis neukládá žalovanému povinnost potvrdit přijetí zásilky doručované mu žalobcem osobně, nemůže být odepření takového potvrzení považováno za nezákonné.
25. Soud vzal při rozhodování v úvahu také to, že žalobce nebyl uvedeným „nekonáním“ žalovaného nijak zkrácen na svých právech, neboť předmětná stížnost a předmětná žádost byly žalovaným fakticky přijaty a vyřízeny. Jestliže se někdo dožaduje potvrzení přijetí podání u správního orgánu, činí tak proto, aby mohl případně prokázat nečinnost správního orgánu v řízení o tomto podání a bránit se proti ní. Žalovaný nicméně nepopírá, že žalobce podal předmětnou stížnost (a spolu s ní i předmětnou žádost), a těmito podáními se dále zabýval.
26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
27. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

28. Třetí výrok rozsudku je odůvodněn tím, že žalobce chybně zaplatil poplatek za žalobu ve výši 2000 Kč dvakrát, a to dne 7. 2. 2017 a 9. 2. 2017. Soud proto rozhodl o vrácení přeplatku žalobci k rukám jeho právního zástupce v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 11. října 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu